

No aneu a missa a escampar el coronavirus

Dv, 13/03/2020 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que en aquest moment comenci pel Codi de Dret Canònic. “Si per manca de ministre sagrat o una altra causa greu resulta impossible la participació en la celebració de la eucaristia és molt recomanable que els fidels prenguin part en una litúrgia de la Paraula (...) o dediquin un temps a l’oració personalment o en família, o si és oportú, en grups de famílies (Cànon 1248.2)”. Em remarca aquest article una autoritat eclesiàstica davant del debat de si cal suspendre les misses o si s’hauria de fer una exempció general del precepte dominical.

Les indicacions eclesiàstiques dels darrers dies són més [recomanacions](#) i crides al sentit comú que no pas ordres (tot i la fama de rigidesa que té l’Església). Primer sentit comú en les mesures higièniques. Després de les directives de dimecres de la Generalitat, sentit comú en evitar concentracions i mobilitat. I en tot moment, sentit comú per a la gent gran que és població de risc i que pot seguir la missa per la tele o la ràdio o que els fills els hi poden posar per internet.

Cal, doncs, deixar d’anar a missa? O suspendre-les perquè la gent no hi vagi? El que cal, com també s’ha repetit aquests dies, és seguir les indicacions de les autoritats. Una [resposta](#) sensata l’han donat a Igualada. De manera coordinada les parròquies i els temples dels religiosos oberts al culte han reorganitzat els horaris de culte per garantir la oferta. Malauradament, per respectar les normes d’aforament d’un terç del recinte en el cas de la missa no cal patir gaire. Cal garantir la separació prudencial entre els assistents i assegurar la higiene del recinte.

Davant les mesures del dissabte, finalment s’ha comunicat la suspensió de totes les misses amb assitència de fidels. En alguns casos, que s’aniran concretant, es mantindran algunes hores els temples oberts.

És bo deixar les decisions pràctiques en mans de cada comunitat, sempre que atenguin les indicacions generals. Com també és bo, mentre no es decreti governativament el contrari, que en aquests moments d'angoixa i desconcert hi hagi la possibilitat d'obrir els temples. [Mirem](#) a Roma. Tot i que la diòcesis ha plantejat tancar tots els temples, finalment es mantindran oberts alguns centres parroquials on es pugui garantir la higiene. El vicari de Roma ha apel·lat a "el risc per les persones a sentir-se encara més isolats". També caldria ser imaginatiu proposant o potenciant iniciatives de pregària o acompanyament virtual. A Itàlia proposen que el 19 de març a les 21 hores tothom resi alhora el rosari des de casa. Una iniciativa de pietat popular que pot ajudar a acompanyar molta gent sola a casa.

Per ara, si no es decreta una tancament massiu a casa, crec que no calia una directiva per prohibir les misses per deixar d'anar-hi. La "causa greu" del Codi de Dret Canònic que eximeix del precepte dominical és més que evident que ja existeix. El precepte obliga si no existeix una raó seriosa per saltar-se'l, i una epidèmia desconeguda és una causa ben greu. Encara més per gent gran molt més vulnerable al virus. No és el moment d'anar a missa per complir una rutina o un precepte esternudant. Per tant, no cal angoixar-se si no es va a missa els propers diumenges però també esta bé que hi hagi la possibilitat de qui ho necessiti, i que en la manera de fer-ho no posi en risc altres persones, hi pugui anar. La missa no és només un acte social. O, si arriba el cas, almenys mantenir oberts alguns temples. El que no cal és mantenir deu misses el cap de setmana a parròquies a pocs metres de distància.

Un factor per reorganitzar les misses també és que tenim molts capellans grans, que no cal exposar inútilment. Però ningú dubta de les excepcions de mobilitat que es fa de personal sanitari, de les forces de seguretat i protecció, dels transports... per garantir l'atenció, la seguretat i l'abastiment de la població. O dels mateixos periodistes perquè la gent estigui informada. L'acompanyament espiritual, la visita als malalts, el confort a través dels sagraments, també és un servei que han de donar en aquests moments els capellans que poden fer-ho. Això és el que [demanava](#) aquest divendres el papa **Francesc** als capellans i que seria extensible a tots els cristians.

Des de fa uns dies es parla molt del testimoni dels cristians atenent o donant sepultura als leprosos o apestats durant l'edat mitjana sense por a morir en aquesta obra de misericòrdia. És cert, però estem en un altre escenari. És un gran testimoni però ara hi ha el coneixement científic que ens diu que aquestes heroicitats també poden contribuir a l'expansió de les malalties infeccioses. I que fent un bé potser s'acabava empitjorant un mal. Els cristians posen la vida en mans de Déu, però Déu també els dona recursos i enteniment per veure que és el més sensat.

Per això mateix, les parròquies han tancat el seus serveis i reunions, però s'estan organitzant per mantenir l'atenció a les persones sense recursos. Càritas no tanca.

I també és el que en aquests moments s'espera de les comunitats religioses. Que no es tanquin les portes a allò que pot generar esperança i confiança.